

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8323010219
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8323010219.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Lucie Bašistovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.09.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/29/2023 zo dňa 27.02.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), e) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaný A. B. C. D. E. F. G. H. , nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom I. - J., K. XXXX/X, t. č. I. XXXX/XX, I.,

je vinný, že

- ako otec mal. L. B., nar. XX.XX.XXXX v A. aj napriek tomu, že mu povinnosť prispievať na výživu dieťaťa vyplýva priamo zo zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P/383/2014-178 zo dňa 22.09.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.10.2017, bol zaviazaný prispievať na výživu mal. L. B. sumou vo výške 70,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa M. K., v mieste trvalého bydliska, ani inde si túto svoju povinnosť úmyselne pravidelne neplnil aj napriek tomu, že vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti na výživu dieťaťa prispievať mohol a tak za mesiace máj 2020, december 2021, február 2022 a od apríla 2022 až doposiaľ dlhuje na výživnom M. K. sumu vo výške najmenej 1.150,- eur,

t e d a

- najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona

Z a t o m u u k l a d á

Podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 36 písm. d), h), l), § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- ako otec mal. L. B., nar. XX.XX.XXXX v A. aj napriek tomu, že mu povinnosť prispievať na výživu dieťaťa vyplýva priamo zo zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P/383/2014-178 zo dňa 22.09.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.10.2017, bol zaviazaný prispievať na výživu mal. L. B. sumou vo výške 70,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa M. K., v mieste trvalého bydliska, ani inde si túto svoju povinnosť úmyselne pravidelne neplnil aj napriek tomu, že vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti na výživu dieťaťa prispievať mohol a tak za mesiace máj 2020, december 2021, február 2022 a od apríla 2022 až doposiaľ dlhuje na výživnom M. K. sumu vo výške najmenej 1.480,- eur,

Za to mu bol podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 36 písm. d), h), l), § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon tohto trestu mu bol podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 20 mesiacov.

Proti uvedenému rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu proti výrokom o vine a o treste, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnil.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v písomných dôvodoch, pri citácii jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku, poukázal na skutočnosť, že samosudca po oboznámení sa s obsahom trestného spisu dňa 29.03.2023 vydal trestný rozkaz, ktorým uznal obvineného vinným zo spáchania žalovaného prečinu a uložil mu za to trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov a povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť zmeškané výživné. Na podklade odporu voči tomuto trestnému rozkazu súd nariadil termín hlavného pojednávania, kde vykonal dokazovanie a ustálil skutkový stav ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku. Z jeho výpovede vyplýva, že k zhoršeniu finančnej situácie u neho došlo z viacerých dôvodov. Jednou z nich bola strata otca a tým stratil bývanie. V predmetnom období nemal žiadne zamestnanie, podnikal, ale viaceré podnikateľské projekty mu nevyšli, tak sa dostal do stavu, že nemal žiaden majetok a ostali mu len dlhy, veritelia mu všetko zobrali. Pracoval iba príležitostne, postupne sa mu s veriteľmi podarilo dohodnúť a vysporiadať svoje záväzky. Bolo to veľmi depresívne obdobie, ktoré sa odzrkadlilo aj na jeho zdravotnom stave. Ďalej obžalovaný uvádzal, že mal určené platiť výživné vo výške po 70,- eur mesačne od roku 2017, no on od roku 2014 matke dieťaťa posielal vyššie sumy, aspoň 100 eur, niekedy posielal synovi aj balíky. M. K. kvôli synovi vybavil prácu, na Vianoce jej vždy posielal po 200,- eur a aj inak pomáhal jej rodine. Pokiaľ niekedy nedisponoval finančnými prostriedkami, tak sa s matkou dohodol, že výživné doplatí dodatočne. Dodal, že dlžná suma výživného by podľa neho mala byť nižšia, keďže platil aj viac každý mesiac a platil aj niektoré mesiace, ktoré sú v uznesení o obvinení uvedené ako mesiace, ktoré nezaplatil. Súd v tomto smere nevykonal dokazovanie a nevysporiadal sa s tvrdeniami vyššie uvádzanými, preto považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný. Podľa názoru odvolateľa konanie obžalovaného nenapĺňa po subjektívnej stránke pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona a z vyššie uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

K dôvodom odvolania obžalovaného sa vyjadrila aj matka maloletého L. B., M. K., pričom konštatovala, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 27.02.2024 sa prostredníctvom advokáta vyjadril,

že vyrovná dlžné výživné vo výške 1.480,- eur v dvoch splátkach, časť v mesiaci marec a druhú časť v mesiaci apríl 2024, no do dnešného dňa k vyrovnaniu nedošlo a obžalovaný neplatí ani bežné mesačné výživné vo výške 70,- eur. Domnieva sa, že obžalovaný má vlastné finančné zdroje, ak doteraz nepožiadal o žiadne príspevky. K námietkam obžalovaného, že mu nesedia platby ohľadom výživného, svedkyňa uvádza, že on nikdy nepredložil žiadne doklady o platbách, z ktorých by bolo zrejme, že jej záznamy nesedia, ona sama predložila súdu všetky platby, poskytla výpis z účtu, na ktorý výživné posielal a posielat' má. Jeho tvrdenia považuje len za výhovorky a spôsob, ako sa vyhnúť zodpovednosti za svoje konanie. Vyjadrenie, že jej vybavil prácu, považuje za smiešne, nemá vedomie o tom, že by absolvoval v jej mene pracovný pohovor. Rozsudok prvostupňového súdu považuje za spravodlivý a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol.

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného možno považovať za čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, pričom boli dodržiavané aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených Trestným poriadkom, preto o zistenia plynúce zo zákonne vykonaných dôkazov mohol opierať svoje skutkové zistenia.

Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel v podstate k správny skutkový a následne i právny záverom.

Podstata obrany obžalovaného spočívala v tom, že v predmetnom období nemal žiadne zamestnanie, podnikal, ale viaceré podnikateľské projekty mu nevyšli, dostal sa do stavu, že nemal žiaden majetok a ostali mu len dlhy. Zamestnať sa nemohol, lebo by mu všetko zobrali veritelia, preto pracoval príležitostne. Podľa jeho názoru dlžná suma výživného by mala byť nižšia, keďže platil viac ako mu bolo určené.

Napriek tejto obrane obžalovaného, aj podľa krajského súdu, výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal, a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Záver o vine obžalovaného je možné v prvom rade oprieť, ako to uvádza aj prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku, o výpoveď svedkyne M. K., matky maloletého L. B., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný jej výživné dlhodobo neplatí pravidelne, podrobne popísala jednotlivé platby realizované obžalovaným v žalovanom období s určením konkrétnych mesiacov, kedy platby prišli a kedy nie aj s uvedením výšky platby. Dodala, že obžalovaný jej za celé obdobie ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa dlhuje na výživnom sumu 1.540,- eur. Zdôraznila, že obžalovaný sa o výchovu syna vôbec nezaujíma, podala návrh na exekúciu, ale exekútor nič nevymohol a tiež požiadala úrad práce o náhradné výživné.

Vina obžalovaného v konaní bola preukazovaná aj ďalšími súdom prvého stupňa vykonanými dôkazmi, na ktoré tiež poukazoval dôvodoch napadnutého rozsudku. Išlo hlavne o rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P/383/2014 zo dňa 22.09.2017, právoplatný dňa 24.10.2017, z ktorého je zrejme, že obžalovaný je povinný prispievať na výživu maloletého L. B. sumou 70,- eur mesačne, vždy do 15.-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky od 01.09.2017. V rámci dokazovania prvostupňový súd oboznámil aj ďalšie rozsudky týkajúce sa najmä zverenia maloletého L. B. do starostlivosti matky, určenie výšky výživného, úpravy styku otca s maloletým L. B. a pod.. Ďalšie listinné dôkazy potvrdzujú, že exekútor K. M. N. začal proti obžalovanému exekúciu na vymoženie zameškaného výživného pre maloletého L. B. za obdobie od mája 2020 do novembra 2022. Úrad práce sociálnych vecí a rodiny uvádza v zaslanej správe, že obžalovaný nie je ani nebol žiadateľom o žiadnu dávku a nie je vedený ani v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

V priebehu prípravného konania, ale aj konania po podaní obžaloby pred súdom prvého stupňa obžalovaný opakovane uvádzal, že dlžné výživné chce uhradiť, žiadal súd o odročovanie hlavných

pojednávani za týmto účelom konštatujú, že sa jeho finančná situácia zlepšila, že pracuje, o čom predložil aj pracovnú zmluvu od firmy M., s. r. o., so základným mesačným platom 816,- eur, s prísľubom, že takto do konca februára 2024 dokáže vyrovnať výživné.

Z obsahu vykonaného dokazovania však jednoznačne plynie že od podania obžaloby, teda marca 2023, až do rozhodnutia súdu prvého stupňa obžalovaný nielenže neuhradil dlžné výživné, ale si ani neplnil povinnosť platiť bežné výživné. Preukázateľne na výživnom uhradil len sumu 210,- eur až dňa 10.07.2024, kedy bol nariadený krajským súdom v konaní o odvolaní termín verejného zasadnutia.

Na základe uvedeného má aj odvolací súd bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že sa skutok stal, a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný. V tomto rozsahu sú dôvody napadnutého rozsudku správne a v podrobnostiach na ne odvolací súd poukazuje a nad ich rámec dodáva.

Pri posudzovaní konania obžalovaného riešil aj krajský súd predbežnú otázku spočívajúcu v určení výšky vyživovacej povinnosti obžalovaného voči oprávnenej osobe v období spáchania skutku a v tomto smere považoval rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10P/383/2014 zo dňa 22.09.2017 určenú výšku výživného v sume 70,- eur mesačne za primeranú, zodpovedajúcu kritériám ustanovenia § 62 ods. 2 Zákona o rodine. Na tomto mieste krajský súd chce poukázať aj na prebiehajúce konanie vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8P/318/2022, kde matka maloletého navrhla zvýšenie výživného voči obžalovanému na sumu 200,- eur mesačne.

Obžalovaný v priebehu dokazovania neuvádzal žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by mu bránili zabezpečiť si dostatočný zdroj príjmov, aby mohol výživné vo vzťahu k maloletému L. v sume 70,- eur mesačne plniť. Sám obžalovaný uvádzal, že v žalovanom období podnikal, príležitostne pracoval, napokon sa aj riadne zamestnal, o čom predložil pracovnú zmluvu, teda evidentne mohol mať dostatočný príjem na to, aby prioritne uhrádzal výživné. On sám opakovane prezentoval, že dlžné výživné v priebehu konania uhradí a bude plniť aj bežné výživné. Z dôkazov neplynie, žeby v žalovanom období z objektívne zohľadniteľných hľadísk si nemohol zabezpečiť takýto príjem finančných prostriedkov a zdôrazniť je potrebné aj to, ako to plynie zo správy úradu práce sociálnych vecí a rodiny, že nebol žiadateľom o žiadnu dávku a nebol ani vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Jeho vyššie uvedenú obranu, že v predmetnom období nemal žiadne zamestnanie, podnikal, ale viaceré podnikateľské projekty mu nevyšli, dostal sa do stavu, že nemal žiaden majetok a ostali mu len dlhy, zamestnať sa nemohol, lebo by mu všetko zobrali veritelia, preto pracoval príležitostne, krajský súd neakceptoval. Obžalovaný totiž vyživovaciu povinnosť pravidelne neplnil dlhodobo, v tomto prípade od mesiaca máj 2020 až do rozhodnutia súdu prvého stupňa, teda do februára 2024 a ani po vyhlásení rozsudku súdom prvého stupňa, kedy už podľa vlastného vyjadrenia mal byť riadne zamestnaný, bežné výživné riadne neplní a uhradil len za celé toto obdobie sumu 210,- eur, čo zodpovedá trom mesačným plátbám.

Evidentne počas tohto obdobia, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, ak obžalovanému podnikateľské aktivity nevyšli, mohol sa riadne zamestnať, najmä za situácie, že na pracovnom trhu v tomto žalovanom období nesporne bolo množstvo voľných pracovných miest. Konanie obžalovaného tak svedčí o vyhýbaní sa plneniu vyživovacej povinnosti, v úmyselnom nevyužití objektívne dostupných možností na finančné zabezpečenie sa umožňujúce riadne a včasné plnenie vyživovacej povinnosti voči oprávnenej osobe pri reálnej neexistencii objektívnych prekážok brániacich využitiu týchto možností. Tento záver potvrdzuje vo svojich vyjadreniach sám obžalovaný, keď uvádza, že podnikal, ale viaceré podnikateľské projekty mu nevyšli, dostal sa do stavu, že nemal žiaden majetok a ostali mu len dlhy, zamestnať sa nemohol, lebo by mu všetko zobrali veritelia, preto pracoval príležitostne. Aj na podklade tejto pretrvávajúcej bezdôvodnej nezamestnanosti, pri vyhľadávaní krátkodobých brigád, za situácie, ak evidentne bolo možné sa stabilne zamestnať a mať stabilný príjem, bolo možné podľa názoru krajského súdu konštatovať v konaní obžalovaného subjektívne zavinenie formou nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Tr. zákona. Nie bez významu pri týchto úvahách je aj dokazovaním preukázaná skutočnosť, že obžalovaný počas žalovaného obdobia sa opakovane dopustil aj dopravných priestupkov, pri ktorých sankcie uhrádzal.

Pri riešení otázky výšky dlžného výživného v danom prípade prvostupňový súd reagoval na v spise sa nachádzajúce listinné dôkazy, predložené najmä matkou maloletého L., ide o jej vyčíslenie dlžného výživného, výpisy z účtu a potvrdenia peňažných ústavov. Okresný prokurátor ku dňu podania obžaloby,

teda k 27.03.2023 dlžné výživné v skutkovej vete vyčíslil na sumu najmenej 700,- eur. Prvostupňový súd ku dňu vyhlásenia rozsudku, teda k 27.02.2024, dlžné výživné v skutku vyčíslil na sumu najmenej 1.480,- eur. Keďže odvolanie v tejto veci podal len obžalovaný vo svoj prospech, z dôvodu uvedeného v § 322 ods. 3 druhá veta Tr. poriadku aj krajský súd bol viazaný obdobím neplnenia vyživovacej povinnosti ustáleným súdom prvého stupňa. Rovnako ako súd prvého stupňa aj krajský súd mal za preukázané, že v žalovanom období dlžné výživné za 22 mesiacov násobené 70,- eur mesačne, čo zodpovedalo sume 1.540,- eur. Prvostupňový súd túto sumu ponížil o sumu 60,- eur prihladajúc na to, že za mesiace január a marec 2022 obžalovaný mesačne uhradil po 100,- eur, teda o 30,- eur mesačne viac ako mu ako to bolo určené rozsudkom. Krajský súd však vyhodnotením všetkých platieb realizovaných obžalovaným ako výživné na maloletého L. zistil, že aj v roku 2021 v mesiacoch január až november obžalovaný na výživnom uhradil po 100 eur mesačne, teda nad rámec určeného výživného. Za toto obdobie uhradil o 330,- eur viac. Po odpočítaní všetkých týchto konštatovaných platieb nad rámec určeného výživného, ustálil potom krajský súd dlžné výživné za žalované obdobie na sumu 1.150,- eur a na tomto základe upravil skutkovú vetu rozsudku. Ako je to už tiež vyššie konštatované, obžalovaný preukázateľne dňa 10.07.2024 zaplatil na výživnom v prospech maloletého L. sumu 210,- eur, čo na podklade listinných dôkazov krajský súd vyhodnotil ako platbu bežného výživného za rok 2024.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku krajský súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že konanie obžalovaného po subjektívnej aj objektívnej stránke napĺňa pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona spáchaného formou nevedomej nedbanlivosti podľa § 15 písm. b) Tr. zákona.

Keďže v čase medzi spáchaním činu a vyhlásením rozsudku krajským súdom nadobudol dňa 06.08.2024 účinnosť nový Trestný zákon, odvolací súd tiež skúmal, či pre obžalovaného jeho použitie nie je priaznivejšie, zistil však, že novelizácia sa tohto ustanovenia nedotkla, teda nebolo potrebné aplikovať v danom prípade nový Trestný zákon.

Prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku konštatuje, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery zohľadnil to, že obžalovaný má v odpise registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 5 záznamov, všetky zahladené. V centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov má 7 záznamov, všetky na úseku cestnej premávky. Krajský súd dodáva k osobe obžalovaného, že z miesta bydliska nie sú o obžalovanom bližšie informácie. Prvostupňový súd v prospech obžalovaného konštatoval existenciu troch poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 písm. d), h), l) Tr. zákona, teda vyšší vek obžalovaného, tiesnivé osobné a rodinné pomery, priznanie a oľutovanie trestnej činnosti. Skonštatovaním týchto poľahčujúcich okolností sa krajský súd nestotožnil. Poľahčujúca okolnosť spočívajúca vo vyššom veku obžalovaného sa viaže na splnenie ďalších podmienok, teda, ak táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť a na uplatnenie tejto poľahčujúcej okolnosti sa vyžaduje, aby bol vek okolnosťou významnou v súvislosti so spáchaným skutkom, čo však krajský súd v danom prípade nemal za preukázané. Nemal za preukázané ani na strane obžalovaného, aby sa skutku počas tak dlhej doby páchania dopustil v dôsledku tiesnivých osobných a rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil a z obsahu vykonaného dokazovania neplynú ani, žeby sa bol k spáchaniu skutku v celom rozsahu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. K zmene v neprospech obžalovaného v tomto smere, ale ani pri ukladaní druhu trestu a výmery, prípadne pre uloženie povinnosti v zmysle § 50 ods. 2 Tr. zákona krajský súd pristúpiť nemohol v dôsledku absencie odvolania prokurátora, opätovne poukazujúc na ustanovenie § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku.

Čo sa týka druhu a výmery trestu krajský súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že účel trestu tak ako ho má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona môže naplniť aj trest priamo nespojený s jeho výkonom, teda trest odňatia slobody s podmieňným odkladom jeho výkonu a vo vzťahu k jeho výmere oproti rozhodnutiu súdu prvého stupňa zohľadňujúc zníženie dlžného výživného tak ako je to vyššie konštatované, uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon tohto trestu mu postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmieňne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Takýto trest podľa názoru krajského súdu je dostatočný jednak na ochranu spoločnosti, ale aj na nápravu obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu jednomyseľne zrušil z dôvodu potreby úpravy skutkovej vety v naznačenom smere a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.